

FEKETE ANNA

Ünnepi vers

*A tél bezárja a napokat.
Nem marad más belőlünk, csak egy előkanyargó
füstcsík egy cigarettából. Kékesen lebeg,
aztán eloszlik. Pedig van itt dió, alma.
Forralt bort kérnél, vagy teát mégis? Lásd,
ebben a házban éltek a dédszüleim, míg éltek,
kiszáradt alma-múmiákból főztek kompótokat.
Hát ők szolgálnak itt ki, ők raknak itt rendet,
és fura válaszokat küldözgetnek a telefonomról
(dédanyám imádott mindenkinek boldog névnapot
kívánni). Esténként megmosdatnak, Annuskának hívnak,
etetnek, itatnak, a hátam mögé gyűrik a díszpárnáikat.
Lebegnek köztük lustán, jóllakottan, aztán kékesen
szétfoszlok, mint a füst dédanyám régi cigarettáiból.*

Január, te szép vagy

*Nézd,
a fagy prédának hagyta itt.

Mint a feldúlt ágy, olyan most
a dédmama kertje.
Hósipka alatt tántorgó bokrok,
vadul vonagló színek, fehér
hepehupák és végül az ég
diadalmas, könnytelen kékje.
Egy kuka csáléra fagyott
mosolya. És mintha a hó
vérezne: a díszbokrok
bogyóinak sejtelmes pirosa.

Csúszkáljatok egy kicsit
az ösvényen. Aztán beköszönök
a dédmamának: jó reggelt.*

Apa, anya, minden

*Feketébb már nem is lehetne
ez a kis tó. Megbújik a hegyekben,
földmélyi patakok és a gonoszok
álmai táplálják. Megette a köd az utat –
sehol semmi biztatás. De ezen
az apa-nélküli tájon is milyen
jó látni sötét ragyogását!*

-----

*A hegy szemgödrébe apró
fészket váj a szél. Itt nevelgeti
fiókáit, az útra lecsapó, bátor
szeleket. Harapnak, térülnek-
fordulnak, gyorsan megfutamodnak,
viharköpenyes anyjuk otthon
becézgeti őket. A növendék
kormók hamar kicsorbulnak.
Anya! Anya! Milyen kemény,
milyen szigorú a te szereteted!*